

DENISA FULMEKOVÁ

**DOKTOR
MRÁZ**

PROSTOR

Denisa Fulmeková
Doktor Mráz

PROSTOR

DENISA FULMEKOVÁ

DOKTOR

MRÁZ

přeložila Stanislava Moravcová ml.

PROSTOR | PRAHA | 2020

© Denisa Fulmeková, 2018
Translation © Stanislava Moravcová ml., 2020
© PROSTOR, 2020

ISBN 978-80-7260-454-8

Knihu vychází s finanční podporou Komisie SLOLIA,
Literárne informačné centrum, Bratislava

Knihu finančně podpořilo
Ministerstvo kultury České republiky

Právě se chystal odložit na polici kartonový fascikl s kopiemi smluv, když vtom se ozvalo slabé zaklepání. Přistoupil ke dveřím, stiskl kliku a překvapilo ho, když na chodbě uviděl svou ženu.

„Betko? Co tu tak stojíš?“ V jejím bledém obličejí, poněkud už poznamenaném osmačtyřiceti lety, zahlédl strach. „No tak, co se děje?“ Chytil ji za loket a vtáhl dovnitř. Viděl, že v jedné ruce drží stočené noviny a v druhé žmoulá kapesník. Do jeho kancelářských prostor chodívala málokdy, neměla ve zvyku ho přes den vyrušovat. Jen občas, když zůstal sedět nad prací příliš dlouho, poslala Rózu, aby ho zavolala k obědu.

„Róza mi přinesla noviny!“ Alžbeta je otevřela na jeho masivním psacím stole a nervózně otáčela stránky, dokud se od nich strnule neodtáhla. „Od rána váhám, jestli ti to mám ukázat, ale tak jako tak by ti to někdo podstrčil.“ Namířila ukazovákem na papír. „Á, tady to je!“

Stránce dominoval hlavní titulek vyvedený tučným písmem: Zázračná proměna dr. Martona v dr. Mráze.

„Naše služka čte Gardistu?“ zeptal se napohled nevzrušeně a usedl ke stolu s otevřenými novinami.

„Její otec to odebírá, ale prý jenom proto, aby byl informovaný.“

„Očividně si tedy pospíšil, aby informoval taky nás.“ Doktor Mráz si povolil pevný uzel na kravatě.

„Taková žumpa!“ ulevila si Mrázová a její manžel si začal čistit brýle. „Co píšou?“ zeptal se suše, jako by mu nestálo za to namáhat svůj slábnoucí zrak. Její rozhořčení nekomentoval, přestože jindy by manželčiny emoce jistě mírnil.

„Ach, ani to nechci vědět! Špína, špína se hrne!“ Alžbetě se třásl hlas a přemáhal ji pláč. „A samozřejmě, že i Barková mě přišla upozornit, že o tobě píšou!“

„Takže další, co čtou to svinstvo...“ poznamenal Mráz a znovu si nasadil brýle, aby mohl zaostřit na novinová písmena. Ale když postřehl, že mu Alžbeta stojí za zády a nahlíží přes rameno, obrátil se k ní: „Tak čti ty, Betko!“ Podal jí noviny a ukázal na dřevěné empírové křeslo, v němž sedávají jeho klienti.

Alžbeta vycítila, že přes zdánlivý klid, který její manžel zachovával, je rozrušený také. S důrazem na každé slovo se tedy chopila nevděčného úkolu předčítat:

„Zemský úřad v Bratislavě povolil v uplynulých dnech advokátovi v Himberanech, dr. Martonovi, změnu jména. Z dr. Martona se náhle stal dr. Mráz. Záležitost zdánlivě všední. Ale jen zdánlivě. Proto věc vysvětlíme podrobněji,“ nadechla se a úkosem

pohlédla na muže. Široká záda v dobře padnoucím šedém saku ztuhle tiskl do opěradla, ale hlavu jako by tlačil bradou ke krku, víčka přivřená. Svrašťené čelo mu zbrázdily vrásky, koutky úst se však ani nepohnuly. „Pokračuj!“ pobídl ji, když zaznamenal její zkoumavý pohled.

„Kdo je dr. Marton?“ četla dále. „Nositel jména, které budí v Himberanech, ale také na celém slovenském Závrší hrůzu. Dr. Marton je pokřtěným Židem. A stejně jako nedovedla svěcená voda zničit pojmenování Žida-muže, nezměnila ani jeho duši. Dr. Marton zůstal dodnes mazaným židovským fiškusem, vždycky mu šlo jen o kšeft a peníze. Proto zpráva o tom, že si podal žádost o změnu jména, zapůsobila jako bomba. Místní Hlinkova garda, Hlinkova slovenská ľudová strana a ostatní veřejní činitelé nasadili všechny páky, aby schválení této Martonovy žádosti překazili. Protože dr. Marton zůstane navždy dr. Martonem, i kdyby se stokrát znovu pokřtil a tisíckrát si změnil jméno. Jméno dr. Martona je totiž vizitkou. Každý ví, že je to jméno židovské. Když se však přestěhuje například do Banské Bystrice nebo do Turčianského Sv. Martina dr. Mráz, nikdo tam nebude vědět, o koho se jedná.“

Alžbeta se odmlčela, ale bála se na muže podívat. Slyšela, jak prudčeji vydechl, ale jinak dále s naprostou vážností mlčel.

„To je všechno?“ zvedl k ní pohled.

„Ještě ne. Mám ti to dočíst celé?“ Zalitovala, že udělala přestávku, už to chtěla mít za sebou. Mráz jen mlčky přisvědčil a Alžbetin melodický hlas ukrájoval další věty z pamfletu: „Každý si pomyslí: křesťan a Slovák. A tady to máme! Jméno Mráz je dobrou maskou, pod kterou bude moct jeho nositel dále bohatnout na úkor ubohého slovenského člověka. Hlinkova garda musí stát na stráž, aby Židé takovýmto rafinovaným způsobem nemizeli beze stopy ve slovenském moři a nemohli tak dále vysávat slovenskou krev. Musíme odhalit jména všech tzv. vlivných lidí, kteří v Martonově případě intervenovali, a budeme je veřejně pranýřovat.“

Ruce s novinami jí bezradně klesly do klína: „Co na to říkáš?“

„Podepsal se autor?“

Zavrtěla hlavou. „Je tu jenom šifra, písmeno á. Nevíš, kdo by to mohl být?“

„Teď skoro kdokoli,“ odpověděl a dlaní si podrbal nakrátko ostříhaný šedivý zátylek. „Už je Aninka doma?“ zajímal se o dceru.

„Už by měla, dneska má krátký den, za chvíli bude oběd,“ zadívala se na masivní podlahové hodiny v jeho kanceláři.

„To je dobře,“ vstal a nastavil manželce rámě, aby se o něj opřela. „Pojďme tedy nahoru. A ty noviny mi tu, prosím, nech.“

Vyrůstala jsem v Himberanech a chodila jsem tam i do měšťanky. Rodiče mě vedli k učení a ke knihám, doma jsme měli opravdu velkou knihovnu. Tatínek četl spíš odborné knihy a maminka klasiku, ale také nové slovenské knížky, pamatuju si, že dlouhé roky odebírala časopis Živena.

Už to asi nahráváte, že? A mám mluvit hlasitěji? Ne? No, možná stejně budu, už hůř slyším a potom mi připadá, že ostatní taky. A proč vás vlastně zajímá zrovna můj příběh? Pocházíte z Himberan? Ne? A odkud tedy? Aha, tak vidíte, tam mě osud nikdy nezavedl. Takže... Na začátek mám říct jméno a věk, ano? Aha, doplníte to tam vy? Pro jistotu tedy: Jmenuji se Anna Olšaníková, za svobodna Mrázová, a je mi devadesát pět let. Narodila jsem se v Himberanech, kde se moji rodiče usadili po první světové válce. Tatínek byl rodák z nedalekých Velkých Grešlí, to je kousek dál od Himberan, ale stále na Závrší. Maminka se narodila v Bratislavě, ale její matka, kterou jsem nepoznala, protože zemřela ještě před mým narozením, pocházela odněkud ze Slovinska.

Takže - měla jsem pěkné dětství a snad i pěkné mládí, pravda, dokud se nedostali k moci luďáci. Šlo to pomalu a postupně, nejdříve jsem slyšela o takzvaných postrcích, to když se hned po vyhlášení autonomie ještě v osmatřicátém musely některé židovské

rodiny vystěhovat až ke slovensko-maďarské hranici. Měl to být kolektivní trest po první vídeňské arbitráži, když připadly jižní části slovenského území Maďarům. Samozřejmě z toho obviňovali Židy, kterým se automaticky připisovala promaďarská orientace. Jestli se nepletu, tito Židé měli být vyvezeni do Maďarska, ale tamější strana je nepřijala, takže se zasekli někde mezi hranicemi. Moc jsem rodiny, které tehdy deportovali také od nás z Himberan, neznala, ale otce to pobouřilo a říkal mamince, že je to teprve začátek. Potom jako by to utichlo. Nevím, kolik se z těch vypoklonkovaných himberanských Židů vrátilo domů. Šlo o ty chudší, ačkoli se říkalo, že přišli i o to málo, co měli, a své byty našli úplně vyrabované. Chvíli byl klid, ale otec všechno sledoval, proto si vlastně dal ještě v únoru 1939 změnit jméno. Totiž když jsem se narodila, jmenovala jsem se Martonová, celá rodina jsme byli Martonovi. No a změnil to na Mráz, rozhodl se narychlo, moc nad tím novým příjmením nepřemýšlel, i když nezastírám, že to byl zvláštní pocit, jmenovat se najednou úplně jinak. Na první pohled banalita, ale jméno je jméno. No a tím jménem to vlastně možná celé začalo, tedy pro naši rodinu, protože jednou jsem přišla ze školy, to už jsem navštěvovala učitelský ústav v Bratislavě, tedy střední školu pro budoucí učitelky. Kolik mi bylo? Sedmnáct. Když jsme měli kratší vyučování, jezdívala jsem domů na oběd, kvůli

mně ho rodiče posouvali na později, a matně si vzpomínám, že i tenkrát jsem chvátala od vlaku, abych přišla včas. Bydleli jsme v Masarykově ulici, krátce nato ji pojmenovali po Hlinkovi, po válce se zase jmenovala po Širokém a teď je to takové neutrální, takže Hlavná. Koneckonců to hlavní ulice opravdu byla. Náš dům stál asi v její polovině, měl jedno poschodí a nacházelo se v něm několik samostatných bytů. Pokud si vybavuji, tak tam byli s dvěma dětmi manželé Barkovi a ještě starý pan Stein, vdovec, a jistě bych si vzpomněla i na další, ale rodiny se, pravda, taky hodně stěhovaly a střídaly. Ne, služka Róza s námi nebydlela, pocházela také z Himberan a měla to přes dvě ulice.

Pospíchala jsem tedy od vlaku domů, ale ten den jsem potkala kamarádku Hanku Zábojníkovou, která nesla v košíku dvě kotata, inu, musela jsem se trochu zdržet, a jak jsme se zapovídaly, dorazila jsem domů později. Všimla jsem si, že maminka plakala, a naivně jsem si myslela, že asi kvůli mně, ale po chvílce už mi bylo jasné, že se stalo něco horšího. U oběda vládlo tísnivé ticho, takže jsem se dokonce domnívala, že se rodiče pohádali. Když šla Róza uklidit kuchyň a my s maminkou jsme si sedly k šití – uměla totiž krásně šít a vyšívat a chtěla mě to naučit, i když já jsem nikdy tak šikovná jako ona nebyla –, polohlasně mi řekla, že o tatínkovi vyšel hrozný článek v Gardistovi. Prý abych

se připravila, že na to budou lidé dělat narážky, a jistě se to už dostalo do rukou i někomu u nás na učitelském ústavu. Požádala jsem ji o ty noviny, ale ona zavrtěla hlavou, že ne, a znovu se rozplakala. Tehdy se mě zmocnil dosud nepoznaný strach, takový ten mdlý, neurčitý, který vyvolává zlé tušení, ale vy nedovedete pojmenovat, čeho přesně se bojíte. My s maminkou jsme přece byly katoličky a tatínek se dávno před válkou stal evangelíkem. Jenom jsme měli to nešťastné příjmení.

3

Tři dny po publikování článku o doktoru Mrázovi si ho s příjemným zadostiučiněním znovu přečetl i doktor Rárbocký, urostlý tmavovlasý chlap těsně před čtyřicítkou. Stačilo podstrčit potřebné informace zdatnému redaktorovi – a vida, jaký užitečný text vyšel! Nebylo pochyb, že nastal nejvyšší čas řešit věci radikálněji. Neměl snad pravdu Šaňo Mach nedávno v Rišňovcích? ujišťoval se Rárbocký. Slováci chtěli být velkomyslní a nechťeli trestat, ale ukázalo se, že to byla chyba. Židy je potřeba srovnat do latě!

Rárbocký byl právník stejně jako Mráz a právě teď svoji živnost přenesl přímo do sídla Hlinkovy gardy v Himberanech, kterým se stala moderní budova místní sokolovny. Znak tělocvičného spolku Sokol

tu na jeho přímý pokyn vystřídal masivní slovenský státní znak a iniciály Hlinkovy gardy.

Rárbocký zvedl papírovou krabičku cigaret značky Egypt a s požitkem si jednu zapálil. Zvažoval, zda dopis napíše sám, nebo ho nadiktuje písařce. Nerad se totiž dělil o obsah, který měl zůstat utajený, a týkalo se to i kancelářské pomocné síly Margity. Toho dne ho ale čekalo ještě příliš mnoho agendy, a tak přešel ze své prostornější kanceláře do malé místnosti, ve které se spolu s množstvím úředních papírů, oznámení a listin tísnila i postarší posila sekretariátu himberanské Hlinkovy gardy. Jen co Rárbocký vešel, nahrbená Margita v upnuté tmavé šatové sukni zvedla oči od papírů a naučeně přikývla: „Ano, pane doktore?“

„Založte si do stroje papír, budu vám diktovat,“ oznámil jí. „Nahoru dáte razítko důvěrné a tajné.“

Margita kývla hlavou. „Spolehněte se, pane doktore.“

„Pište hlavičku adresáta – Generální sekretariát HSLŠ v Bratislavě, adresa a všechny náležitosti.“ Zatímco Margita klepala do klávesnice psacího stroje, Rárbocký si rozepnul vrchní knoflík na uniformě. Venku se oteplilo a v malé místnosti bylo dusno. Přistoupil k oknu a chystal se ho otevřít, ale písařka, aniž by zvedla hlavu od práce, poznamenala: „Pane doktore, okno je rozbité. Něco se zaseklo, nejde vůbec otevřít.“

Rárbocký zacloumal kličkou. „Sakra! Už jste to nahlásila správci budovy?“

„Rozbilo se teprve včera a správce jsem už neza-
stihla. Zařídím to.“

„Dobře, pište tedy.“ Rárbocký se zadíval přes sklo zavřené okna na jednu z hlavních himberanských křižovatek, donedávna ještě prašnou, ale teď čerstvě vydlážděnou, přes kterou občas projelo auto. V tuto dopolední hodinu na ní vládl klid, obvykle ožívala až po konci vyučování, když se z nedaleké školy vy-
hrnuly děti.

„Dr. Albert Marton, do závorky dejte Mráz,“ začal diktovat a s uspokojením poslouchal Margitino ťukání, jako by mohl poslechem kontrolovat, jestli zapisuje správně, „je advokátem v Himberanech. Asi před...“ tady se mladý velitel himberanské Hlinkovy gardy trochu zarazil, protože v duchu přepočítával, kdy se vlastně dozvěděl, že Marton podniká kroky, aby zakryl svoje židovství. „Asi před měsícem,“ doplnil, „mu Zemský úřad povolil změnu jména na Mráz, dejte čárku, Margito, a to navzdory tomu, že Hlinkova garda a místní organizace Hlinkovy ľudové strany se proti tomu důrazně postavily.“

Rárbocký, který nesnášel horko, se okno znovu pokusil otevřít. Zalomcoval kličkou, až mu zůstala v ruce, a tak jen zanačoval a ledabyle ji nasadil zpátky. „Přečtěte mi poslední větu,“ vyzval Margitu, a když se znovu naladil na tón svého dopisu, pokračoval:

„Spolehlivým způsobem jsme zjistili, čárka, že návrh okresního úřadu byl též proti změně. Navzdory tomu, jistě po různých intervencích, byla změna povolena. Nyní bylo vydáno vládní nařízení o židovských advokátech. Dr. Marton-Mrás je podle tohoto nařízení Židem, a tak žádáme, aby za žádných okolností nebylo dovoleno jmenovanému provozování juristické praxe.“

Margita kýchla a doktor Rárbocký zamumlal: „Zdravíčko!“

„Děkuji... Praxe,“ zopakovala poslední slovo.

„Nositel jména dr. Marton budí na slovenském Závrší hrůzu.“ Rárbocký se stále díval ven zavřeným oknem a pocit, že se v teplé místnosti potí a nemá dostatek vzduchu, ho přiměl trochu zrychlit tempo diktování: „Jeho zneužívání důvěry lidu celého okresu je dostatečně známé. Mazaným způsobem tahal z našeho rolnického lidu peníze, když si nechával dopředu podepisovat prázdný přehled pohledávek a tímto způsobem zinkasoval až dvakrát honorář ve stejné věci, ačkoli ve věci kromě advokátního dopisu nic právníckého neučinil. Náš slovenský lid v něm měl cynického, bezcitného vykořisťovatele, kterému nezáleželo na právním zastupování, ale čistě jen na ožebračování osob, které vyhledaly jeho ochranu. Ochranu dejte do uvozovek, Margitko,“ upozornil písárku s nečekanou vlídností. Těšilo ho, že mu slova tak lehce přišla na jazyk. Považoval se za obratného

stylistu a chvíle, které mu to potvrzovaly, ho naplňovaly uspokojením.

„Dala jsem,“ ujistila ho. V jemném obloučku od-táhla zápěstí obou rukou od klávesnice psacího stroje, jako by jí je někdo držel na provázcích, a hned jimi opětovně přistála na stejném místě jako na klaviatuře, jako by zrovna rozehrávala novou skladbu.

„Slovák byl pro něj jen objektem slibujícím lehký výdělek a v našem lidu viděl tento Žid vždy jen cosi méněcenného,“ diktoval energicky a hladce Rárbocký. „Proto je v zájmu naší slovenské veřejnosti a našeho lidu vůbec,“ teď udělal významnou řečnickou odmlku, jako když vystupoval na schůzích strany nebo na slavnostních shromážděních na himberanském náměstí před kostelem, „aby jmenovaný byl co nejdříve vymazán ze seznamu advokátů, jejichž stav svou osobou jen znevažoval a svým jednáním učinil stavem nenáviděným. Na stráž! Dr. Juraj Rárbocký, velitel Hlinkovy gardy.“

Když Margita doťukala, vyzval ji: „Přečtěte mi to celé ještě jednou.“

4

Jestli měl otec nepřátele? Ale určitě! Měl zavedenou juristickou praxi, tedy advokátní kancelář, tehdy se advokátům říkalo také juristé. Slušně vydělával,

neměli jsme se špatně. Před první světovou válkou žil v Německu i ve Francii, procestoval kus světa, dařilo se mu na co sáhl. Takové věci vždycky vzbuzují závist, nebo ne? Především u konkurence. Vlastně ano, říkalo se, že když si otevřel živnost mladý Rárbocký, tak si prý oběhl skoro půlku Himberan, že odted' můžou lidé využívat i jeho služby a levněji než u židáků. Byl o dost mladší než můj otec, počítám i o takových patnáct dvacet let. Tatínek se narodil roku 1884, takže v devětatřicátém mu bylo... pětapadesát! Já ani nevím, kdy se stal mladý Rárbocký hlavním gardistou. Mě to nezajímalo, nebrala jsem je jako problém. Občas pochodovali po Himberanech, ale dříve jsme se jim smáli, takoví paňácové.

Zapomněla jsem říct, že v tom dubnu v devětatřicátém, když psali o tatínkovi v Gardistovi, vyšla první vládní vyhláška, která určovala, kdo je považován za Žida. Zlomovým datem byl stanoven 30. říjen 1918, takže když se někdo dal pokřtít až po tomhle datu, už se to nepočítalo. A tatínkova smůla spočívala v tom, že ačkoli svou víru opustil už v roce 1909, k luteránům se údajně přidal až v únoru 1919. Co se přesně stalo v jejich rodině a proč opustil židovské náboženství, to nevím, neměli jsme ve zvyku se o tom bavit, ale jednou se zmínil, že se to v jeho rodině setkalo s velkou nevolí, vždyť to bylo ještě za Rakouska-Uherska. Je zvláštní, že když poznal moji mámu, opravdovou katoličku, nestal se také

katolíkem, ale evangelíkem. A přitom se nakonec usadil v rodném kraji na Závřší, které bylo většinou katolické. Ačkoli v severnějších obcích, včetně otcova rodiště Velkých Grešlů, žila i početnější evangelická společnost. Ale podrobněji jsem se ho na to nikdy neptala... Vidíte, měla jsem.

No ale ten apríl, tedy myslím to dubnové vládní nařízení, měl i další části, například o advokacii. Snažili se z ní Židy vytlačit, i když tuším, že tam byly povoleny nějaké malé výjimky. Kromě toho mohl Žid zastupovat jen Žida, takže na otcovu početnou klientelu se teď těšil Rárbocký. A byla tam omezení i pro jiné profese, ale podrobnosti už nevím. Stále jsme doufali, že tatínka se to týkat nemůže a všechno zůstane při starém. Totiž kdyby mu neuznali tu výjimku, ten zákon by se byl dotkl i mě a maminky. Stačilo mít jednoho rodiče Žida anebo mít Žida za manžela.

Ale když jsem v ty dny našla maminku několi-krát bezútěšně smutnou, trápila jsem se také. Tatínek to postřehl a v neděli při obědě přímo slavnostně prohlásil, že všechno bude jistě v pořádku, protože nějaký známý, kterého měl na obecním úřadě, ho nechal tajně nahlédnout do kopie posudku, který o něm posílali do Bratislavy na vyšší místa, a tam prý stálo, že tatínek je morálně i politicky bezúhonný člověk a nikdy se neangažoval v politice, což byla koneckonců pravda. „No kéž by! Kéž by to tak bylo,

Alberte,“ sýčkovala maminka a teatrálně vzpínala ruce k lustru, jako kdyby Bůh seděl úplně blízko, přímo pod naším stropem.

5

Alžbeta Mrázová necestovala do Bratislavy často, přestože to z Himberan neměla daleko. Ano, žil tam její starší bratr, ale moc se nemusely s Agnešou, její švagrovou, a tak byly návštěvy spíš řídké. Teď se však vypravila za synovcem Jožkem, bratrovým synem, který pracoval jako redaktor ve společenském týdeníku Slovenský úsmev. Zvažovala, jestli má synovce poprosit, aby se o její návštěvě Bratislavy nezmiňoval rodičům, hlavně nechtěla, aby do toho strkala nos Agneša. Nakonec jí bylo trapné o něco takového žádat dospělého muže, teď už váženého redaktora, kterému dokonce vyšla i básnická sbírka.

Alžbeta se z nádraží vydala směrem do centra. Jožko ji poprosil, aby se setkali v kavárně Luxor, z redakce v Lazaretské to bude mít blízko.

S mírnými rozpaky vešla do zakouřeného podniku, synovec už na ni naštěstí čekal. O jejím plánu nevěděl ani Albert. O cestě do Bratislavy mu sice řekla, ale co tam jede zařídit, to si zatím nechala pro sebe. Vymluvila se na nákupy a vyšetření u zubaře, protože k dentistovi jezdívala do hlavního města.

A potom, nevěděla, zda vůbec u Jožka pochodí, a ani si nemohla být jistá, jestli by její manžel tenhle druh pomoci přivítal.

Letmo se objala se synovcem a posadila se ke stolu. Když si objednali kávu, zeptala se ho na rodiče, ale spíš ji zajímala jeho mladá manželka, protože Jožko se sotva před rokem oženil. „Očekáváme přírůstek, teto Betko!“ pochlubil se a Alžbeta mu upřímně poblahopřála.

„Kdy, milý Jožko?“

„Někdy kolem Nového roku.“

„Ach, krása. A jak se daří Magdušce, je všechno v pořádku?“

Synovec přikývl. Jeho manželku zatím neviděla, protože Mrázovi nebyli na svatbu pozváni. Alžbetin bratr to zdůvodňoval tím, že mladí nechtějí velkou svatbu a on to respektuje. No, spíš asi respektoval svoji ženu, která se k ní chovala vždycky trochu zvláště, jakoby s mírným pohrdáním. Alžbeta jí nemohla zapomenout slova, která vyřkla už kdysi dávno: „A to si chceš opravdu vzít židáka?“

Jožko vytáhl z aktovky výtisk Slovenského úsměvu a podal jí ho. „Pro tebe! Nové číslo našeho magazínu!“ Na titulní straně byl pohled na jarní město, v popředí rozkvetlá větev stromu, za ní panoráma staré Bratislavy a nad vším jasná bezmračná obloha. Alžbeta poděkovala a mechanicky časopis prolistovala. První strany patřily politickému zpravodajství,